

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

THE ROSE NANTEVIL

Η ΔΥΟ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

ΙΑ φορά κι έναν καιρό, στην Κοιλιά των Ρόδων ζούσε μία μικρή νεράιδα, που ήταν η πιο χαριτωμένη κι η πιο καλόκαρδη ανάμεσα σ' όλες. Το φόρεμά της ήταν δολοβήρο ζωομένο από πράσινα φύλλα, ραμμένα τόσο όμοια τόνα με τ' άλλα, που φανότανε σάν από μετάξι.

Το μικρό της καπέλλο ήταν πλεγμένο από τριαντάφυλλα που τάχε μαζέψει με τα μικρά της χέρια ή αδελφή της, ή Λευκή. Πίσω απ' τους ώμους της είχε δυο μεγάλα φτερά και μ' αυτά, όταν ήθελε, πετούσε στον αέρα. Τις περισσότερες ώμοσ φορές περπατούσε στη γη με τα μικρά της άταλαξένα σαντάλια, που τα είχαν βράνει ή πιο τεχνίτρες αράχνες.

Η μικρή αυτή νεράιδα ήταν τόσο καλή, που την αγαπούσαν όλοι, και τόσο όμορφη που την έβρισκεσαν όλοι όμορφότερη απ' όλες τις συντροφισσές της. Όταν πήγαινε περίπατο μαζί με την αδελφή της ή Λευκή μέσα στο φλιντσένο της άμιας, που το τραβούσαν δυο χελώνες άσπυμενες, τότε τα πνεύματα του δάσους, που έρχονταν να επισκερτούν ή βασιλισσά τους ή Πεντάμορφη, στεκότανεσαν γιά να την κιντάξουν λίγο και να ής χαμογελάσουν.

Αλλά ή δυο νεράιδες είχαν κι' ελαττώματα. Η Λευκή ήταν τόσο φιλάρεση και τόσο φαντασμένη, που έκανε να ή ήλιεθούν οι μελισοσάγια κι' ή σουσουράδες. Η αδελφή της πάλη ήταν τόσο ιδιότροπη, που μπορούσε να μείνει άγυρτη επί δυο νύχτες, γιατί δεν είχε άνοιξι καλή το κελάιδημα ενός πουλιού ή γιατί δεν ήξερε αν τα φύλλα μιας τριαντάφυλλιάς είχαν πέσει από χαρά ή από λύπη.

Μιά άνοιξιάτικη μέρα που το ήλιο άγεράια ήμιαζε με άραμα ή με μουσική, ή Λευκή και ή αδελφή της πήγαιναν περίπατο επάνω στο φλιντσένο τους άμιας. Στενωχολόντουσαν όμοσ με ή βραδύτητα που περπατούσαν ή χελώνες και ελτε ή μία στην άλλη:

— Αυτές ή χελώνες πηγαίνουν πολύ άγα. Τι λές, αδελφούλα μου; Δεν πετάμε με τα φτερά μας; Μπορούμε, αν θέλουμε, να πετάξουμε ως τα σύννεφα...

— Τι όμορφα πράγματα θα βλέπαμε, αν ανεβαίναμε εκεί ψηλά, αλήθεια!...

— Και τί εχθαίριση που θα μας ήταν να τα δηγηόμαστε έπειτα σεις άλλες νεράιδες!...

— Θέλας να πετάξουμε;

— Με φουτάς αν θέλω;

Κι' άμείσως ή δυο αδελφές άφησαν τα λουριά απ' τα χέρια τους και πήδησαν κάτω απ' τ' άμιας. Γιά μία στιγμή έμειναν άκίνητες, έπειτα τις πήρε ό άέρας, τις σήμοσε και τις ανέβασε αγιά—αγιά στην δροσική άμύσσορα.

Η δυο αδελφές ήταν ένθουσιασμένες απ' τον άέρα κι' έπαυσαν μαζί του. Πιο δυνατά όμοσ φωνήματα τις παρόσφωσαν γάθε τόσο και τις απομάκρυναν ή μία απ' την άλλη. Τουό κίνου αυτές κοινοίσαν τα φτερόνγια τους γιά να φέρουν αντίσταση, μα άκατακίνητη δύναμη τις τραβούσε και τις έσερνε όλοένα πρός τα πάνω.

Έτσι, σέ λίγο, ή Λευκή δεν ήταν μέσα στο γαλανό χάος, παρ ή ένα άσπρο άχνό σημάδι, ένα σύννεφο, ένας καπνός και τίποτε περισσότερο....

Η αδελφή της, άφου έμεινε μόνη, περιπλανήθηκε πολλήν ώρα επάνω από την άέραντη Κοιλιά των Ρόδων. Τα τριαντάφυλλα της κολλάδες αυτής ήταν τόσο πολλά, που από ψηλά φανόντουσαν πότε σάν κατακόκκινες λήμες και πότε σάν ένασ τριανταφυλλένιος ποτάμιος.

Έπειτα, άμα πέρασε το βασίλειο των τριαντάφυλλων, ή όμορφα

τέξη που αγαπούσαν περισσότερο απ' το φαί το πλιάτσικο, άφησαν τους συντρόφους των και σκορπίστηκαν στο σπίτι.

Ανέβησαν στο επάνω πάτωμα, άρπασαν ό,τι μπόρεσαν από κει και κατέβηκαν στην κοκίνα. Εκεί ήταν ένας φούνος, μέσα σπν όμοιο υπέθεσαν ό,τι θα βρουν τρώφωμα. Τόν άνοιξαν λουάν, άλλ' αντί τρώφωμα ανακάλυψαν τρωταμίνες κει μέσα ή Μάρθα και ή Δουλιόβνα. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

νεράιδα βρέθηκε, λίγο ζαλισμένη, στην άκρη ενός μεγάλου δάσους. Μπροστά της άπλώνονταν τόρα μία πολύ μεγάλη δεικτροσχή, τόσο μακριά, που δεν φανόνταν το τέλος της, τόσο στεφανη που ακόμα και την ήμερα μόλις φωτιζόταν έδω κι' εκεί από χροσές άχτιδες, που διαπερνούσαν τον πρώστο όλοο των φυλλομάτων της.

Η νεράιδα κατέβηκε άμείσως κάτω κι' άρχισε να περπατάει κάτω απ' τα δέντρα. Δεν μεταχειρότανε καλά τα φτερά της, αλλά το περπατάμια της ήταν τόσο έλαφρό και πεταχτό, που τα πόδια της μόλις άγγιζαν το χόμο.

Οι κορμοί των ψηλών δέντρων, που σχημάτιζαν ένα είδος τοίχου όλόμορφα της, δεν την άφηναν να δη τίποτε, άλλ' άνοιγε μεγάλο όμορφο γώμο της. Ήταν ένας παράξενος όμορφος που προσεχόταν από πρωτακονιστους ήχοσ και που γιά πρώτη φορά έφτανε σ' αυτά της.

Η καλή νεράιδα δεν κατάλαβε πώς όσο πήγαινε, πλησίαζε στους ανθρώπους και δεν έννοιωσε ακόμα κανένα φόβο. Δεν έφοδόνταν, γιατί τα πουλιά δεν είχαν πάψει να ψάλλουν πάνω στα δέντρα τραγούδια ής άγάτης κι' αυτή ήξερε καλά πώς όσο κελάιδουνε τα πουλιά, ή νεράιδες δεν έχουν να φοβηθούν τίποτε.

Επί τέλος, έφτασε σ' ένα μέρος πιο άνοιχτό και πιο όμορφο. Από κει άρχιζαν πολλοί όμορφοι και στην άκρη κάθε όμορφο ήταν στημένο ένα άγαλμα γυναικάς, που έδειχνε με το χέρι της μακριά. Έπάνω στη βάση των άγαλμάτων ήταν γραμμένα διάφορα όνοματα και καθένα απ' αυτά άναφανε και μιά άγνωστη χώρα.

Η νεράιδα εχθαίριστηρε πολύ όταν είδε γραμμένο κάτω και τ' όνομα του Παρισού κι' αποφάσισε να έξοκολοθήσει το όμορφο της πρός τα εκεί. Αλλά επειδή ήταν κορασιμένη, κάθισε κοντά στο μαρμάρινο άγαλμα πουδειχτε το όμορφο που λέει στο Παρία, κι' αποκοιμήθηκε.

Στον άπνο της είδε φτερωτά πνεύματα, νύμφες των δάσων και των λιμνών κι' άλλόκοιτες χοροσ, άνοισε γλυκά τραγούδια, άντίχρησε φώτα και ήλιους παράξενους.

Έξαφνα όμως, τρία δυνατά σαλλίσματα άκούστηκαν στο δάσος, τα πνεύματα του δέντροσ παρατίρισαν και φάνηρε ή βασιλισσά τους ή Πεντάμορφη. Άκουμισμένη ένάνω σέ δυο άπειούς με όλόμορφα φτερά, στάθηκε μπροσ στη νεράιδα άκίνητη και σοβαρή.

Το μέτωπό της και τα μαλλιά της ήταν σπασπανομένα μ' ένα διάδημα από άστέρια. Πάνω στο φόρεμά της ήταν ζωγραφισμένα το καλαστό κι' ό χειμώνας, το φθινόπωρο κι' ή άνοιξη.

Η Πεντάμορφη σήμοσε το μαγικό φαδί της απ' ότου ξεπήδησε ένας νέος γαμώροφος φωτός και μίλησε στη νεράιδα. Η φωνή της ήταν τόσο γλυκειά, που γιά να την άκούουσιν έπαφαν κι' αυτά τ' άρδύνα, και τόσο δυνατή, που τα έλαρία σταθήσαν τρωμαγμένα μέσ' στα βράδια του δάσους.

— Κόρη μου, έφταιξες, ελτε στη νεράιδα. Έφταιξες γιατί περφορόνησε το έντιχησμένη ζωή του δάσους και θέλησε να μάθης τί είνε παρατέρα. Τώρα όμως, μία και πέρασεσε τα σύννεφα του τόπου σου, δεν μπορείς πια να γυρίσης πίσω στην Κοιλιά των Ρόδων. Έπειδή όμως αυτό το έκανεσ από έπιπολιωτότητα κι' άνοησία, σου έπιτρέπω να μείνης πάντα νεράιδα και δεν σου παίγνω κανένα απ' τα χαρίσματα πουχουν ή συντροφισσές σου.

Άφου το θέλησε έτσι ή τύχη σου, πήγαινε στην πολιτεία που σου άρεσε. Εκεί θα βρής και την αδελφή σου ή Λευκή που έλαβε την ίδια τιμωρία. Θά μείνεις εκεί και θα κάμετε το Παρία να μοσού με την πρώτη σας πατρίδα. Θά μάθετε στις κοπέλλες πώς να σόλωνταν με τα μαργαρίτια της Λυγής και με τα φρούματα που σόφαινον ή Μορτες. Θά δηγηθήτε στους ανθρώπους τις όμορφες ιστορίες που έλεγαν ή παραινές σας ή μέλισσες γιά να σάς άποκομίσουν. Θά μεταβάλετε ή γη τους σέ παραδεισού...

Από τότε ή δυο νεράιδες έγκαταστάθηκαν ανάμεσα στις Παρισίνες, ή Παρισινές έγιναν όμως με νεράιδες. Το ίδιο πεντάμορφες, το ίδιο γλυκές, το ίδιο γοητευτικές. Η νεράιδες που σαλεύουν το νού και κλέβουν τις καρδιές!...

ROSE NANTEVIL

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Μητρικάς φαιάλι έτεσε, έννηά προγόνα σκότωσε.
— Άφίνε ό λίκος πατριωτά;
— Σέ ξένο φαί μη όρχνης άλλα.

